

מהדורא קמא

כלהן לרינו כ"ז נמופת פכיטל זיך בגנאל צלה יכוון
כלן ודין גאנזעג גאנזועג נדס מזוה.

ומ"ש מעולם שפוג ליום הקカル למין כדיין
ומחכגה וממעטה. הנה מנג'י כנ"ג בס מיקנו
לנו מהלום וככלום ולכל מגדי לדע רמייה בגוטם
המפלגה והגנרטה זכרה כו' המעוררות פלינול ומחכגה
וכל מזוה טיט זכרה לפניה ח"ז נומר צום דבר לפניה
לק הגנרטה. וכל דבר שמן זכרה לפניה הני נוגג לנומר
כפי: הני עופטה דבר זה נקאים מזום צוותי וזו דיא וול"ז
יומר. ובכוננה כו' רק פירוט המלות וכל המיקוניס
למעלה געפערס מלהילקס ע"י מעדני.

אבל מה לפלפל מעולם מה טוממים נוקם למד סס
ו"ז ק"י צו"ז ס"י הלס יט צו מטוס הוגה הטעם
ופלפל נדעריו המכופות הלס צפני הולומות לרשותם יט
מי庫ר הוגה הטעם. הנה לפי מה טליי וכוכב מילדומו
צחמתומי הטנטיס הטעם היי הולמים סס ו"ז ק"י צו"ז
ה"ז צמינו וצוה ודחיי ניכר מטוס פונגו הטעם. חנוך
כבר גליתי דעתמי סיומר טונגה הטעמיקה וימתקע הדרן
ווגס נמסננה נל ימוכג רק פילוט קמלות ונדרן וס
ין צעתם ולג ייכל צוט דרבן ויומל מוה אין להרייר
נדערים כלנו. ולרכז הטנדס מקרוב. דנגי קד"ט. ואץ בז'ן

סימן צד

ריו חוץ בין חדר לחדר לטומאה מות

תשובה לווירנה להרב מוהר"ר מנחם נאווי.

בדין מיליה דין מדל למדל שסתם צו פלוגהלו דין כתע"ז
והצ"ז נסיקין צ"ה ו"ז דנור פטוט אונומאלן מהאַל
ההפילו נליים צהילינס מקובלין טומלה היגס געטס הוהל
כי לְסֵס נָהָמִמֵּיל נָהָכִיָּה הַטּוֹמְלָה הַכְּלָל הַלְּמָזְזָן וְהַוְּלָד
מְפֻלּוֹת רִיכְס פְּגַזְוּ דְּהַלְּוּת וְכַרְיָה סֵס מְפֻלּוֹת עַהֲפִילְוּ כְּלִי
גְּלִילִים וְכְלִי הַגְּנִיס וּכְיָי. הַמְּנָס כָּל וְהָ נְמוּרָה הַוְּהַל הַכְּלָל
נְמִילִיה סְמַחְלָוּן דִּין זִים נְצִים לְמַמְרִי נְמַנְתָּה סְהִיל
דְּסֵס מָן גְּעַטְס הַטּוֹלִיטָן הַמְּתָלָה הַכְּלָל הַלְּטָה וְגַפְרִיךְ
חַי מְנָנָה גַּרְיָה סֵס קְנִיוֹן הַלְּנוֹ מְגִילָּין וְלַל חַוְּגָן וְטַס מְיִירִי
גַּס לְעַנְנִין מְילִיה נְמוֹן מְלָעֵן דִּין מְדָל אַגְּדָה וְקָנָ
פְּלִיטָה כְּרִמְבָּס סֵס נְפִיָּה סְמַנְתָּה. וְטַס מְקִיָּס נְמַנְתָּה
מוּקִיף עַלְיָס הַרְחִימִים כָּל הַלְּדָם. וְגַתְהָה הַגְּרִיךְ פִּי בְּגִיאַה
צָהָוֹן מְקוֹבָל טומלה וְלַל חַי זֶה מְיִדְוָת הַכְּלָל כְּרִמְבָּס
הַלְּפִירָה צָהָוֹן מְקוֹבָל טומלה וְמְלִכְרוֹן נְמִיכָוּרָן נְפִיָּה
וְגַתְהָה דִּי מְפֻלּוֹת שְׁמִיעָן מְקוֹבָל טומלה. וְמְדִנְיָה
הַרְחִיכְתָּה נְפִילּוֹת סְמַנְתָּה אַמְּכָז סֵס כְּלִי עַלְיוֹן. נְוָתָה גַּס
כְּרִיךְתָּה נְלִיכְתָּה לְנָן נְקַנְלָת מְטוֹמָה רַק נְסֵס כְּלִי.
הַמְּנָס כְּרִיךְתָּה הַלְּמָזְזָן צָוָעֵס נְמָה חַיְוָן וְלַפִּי

וורה בועה שאלת אן - צד

יורה דעתה שאללה צג - צד

נודע ביהודה

1

סימן צג [כט סינ' ור' (ב' 176)]

אם יאמרו נוסח יחוד ושם תלונה על העוסקים
בנסיבות

ועל הרכיעית מטר שולן נסום נס ימוד מtar מדכים
מרקוו נמפטן ונדפק נקיוריס הגה צוּה לוי
משיע עעל טולמה צוּלני נוקם חמיירמו יומל לוי נטולן
נס נמל כי טוֹז גַּמְמִילָנוּן. ולדעתי וא רעה מולא
נדולינו ועל הדרוזים צלפני ומנוו צלף ידענו מונעם וא
וילם למכווה ושייע עמליס כל ימיאס נטוליה ונמאות' הכל
עפ' סמולא ועפ' לטומקיס הצלר לדרייס נוגעיס
ממוקור מיס חייט יס המלמוד עלייס נטולן מועט
ישיליס קנטקס' והס הצלר עטו פרי למעללה וגדול מעל
טמים מקדס. היג' נдолינו הא כי עוזו למ' מולה כי
ומוקור מיס מייס' צען סטלאודיס נצעני וירוקלמי' למוגן
לשס נורומ נטכליים וממנצחים נזרוס נכסס כל מהל
חוואר מנגנ' הכרולה ולי נטמתו צערין טמים וגעזורי
פעולם מתקיים היג' הס ממוריינ' הדור. ועל האדור ליטמוס
הזה מלי' היג' "טריס דראוי כי' זגדיקיס יונן צבאס
ומקידים ייכלנו נס'. ואלדא פיה לי לדרכ' מוש' היג' כהט
סמאו נומר דבר הנכמעךך מזוה צלף נומל דבר
סטלינו נצמע ווי' ירים עלינו.

ובגוף דבוריו שגין להוניל מפיו שעתה הוכנה על פ' בקדוד ומצעיל לריה מלית ונחיש שגנט גריין שילהן כפירות שעתה נסס גירוטין וכן צנלר גמל כלנו גריין ציון נספמי ע"כ דברי מעולם. ומי חומר ממקום שגין לריה מקס הו קטיליה דהרי מחלה אס צין חטא לקדושים להטה סתמהלו להו נגירוטין עומדים ולכך נzin שילמל נפה וקדושים לאני סמן כאריס לפ' סקממל נצמן שעמדים וול'כ מות אלנו קדושים יינוי קדשי גזוז וקממל נצמן שעמדים. ומה שגין מנדרים גה נצימל חלון שמחנכה נלי לינור חיינו כלוס חלון מעטה נדנ'ר סקממל נצמאה נל' צעי טס קיוען. ומי חומר ק'ז לדנ'ר סקממל נס נקדושים מה' סודמי מז'ה שיעטה כפירות נטמה וכמו שאלמו צוגמים אס נס שטה לדנ'ר סוכם נז'ם כוי' ה'ה חטנו צימ דין דל' נימל נצמו לדמיה חמץ לימייל צל' נצמו וסיעו צל' יהמל וזה יחצ'וג הפלינו כלנו לדמפורט המס נז'ופוטם צוגמים דף ב' ע"כ ד"ה קיימו צ"ד לך יעטה בענודת ונל' יחצ'וג נל'ג. ומי חומר לס נס נס סטן יהמל נצמו פן יהמל צל' נצמו וכן צל' יחצ'וג נצמו סטן יחצ'וג צל' נצמו מה' צבונה הקטן רוחן שיטעה צין נצמו נצלה נצמו ק'ז בכונם הקפלה ומאות שיטם כהה עיקורי וכמה מצת קיון ננטיעות נס

סמלים סמלים יגד' ח' ז'

גיא יוס ח' ני טעם זיך ריפס נפיך ניט

טכני לזר וולזנר

קما, חלק יורה-דעה, סי' צו) היו כניניהם בעיני החתידים. ומספרים, כי ←
כשנרדפס הספר במהדורה שנייה שיחדרו החסידים את המדפיס, והלה הורפים את
הפסוק באוצרותנו: ופושעים יכשלו בם.

כשנודע הדבר לרבי יחזקאל, חייך ואמר:

— ראו מה ביני לבין החסידים: אני עשית מ"פושעים" — "חסידים" —
יאילו הם עשו מ"חסידים" — פושעים" ... [בזבזין אונגן זאַלען (בזבזין) חען זאָלען]
כך היה רבי יצחק אל פוגע מפעם לפעם בחסידים ובחסידות — ובכל
זאת היו גדולי אדמו"רי החסידות מתיחסים אליו בהערכתה, והאגודה החסידית
מספרת:

— כשצרכיה היה נשמה הבуш"ט לרדת ממורומי שמיים לעולם הזה עמד השטן וקיטרג: נשמה גבוהה צוּוֹ כאשר תרד למיטה, הלא תוכל לקרב את הקץ, ואין הדור עדין ראוי לכך. ענה הקב"ה ואמר: תרד נשמה זכה וקדושה זו לעולם החתחון, אבל כדי שלא תהא מצודה-שלטונה פרושה על הכל, תרד עמה עוד נשמה אחרת, שנם היא טהורה ונקייה מכל סיג ופגם, חוץ, הנשמה השנייה, תחננד בכל תוקף למעשי הנשמה הראשונה ודרךיה, — וזאת הנשמה השנייה של ר' יחזקאל לנדא, רבה של פראג.

והעיר פראג הייתה בימים ההם רבת-הדעתי, עיר מלאה חכמים וסופרים, גדולות תורה ויראה, ובתוכם גם אחד מגאנוני הדור, שהיתה לו ידיעה רחבה ועומקה גם במידעים, הוא רבי זורה איידלין שהיה טיפוס מיוחד במינו בתחום גרוויי דורו. רבי אליעזר פלקילש (בעל "תשובה מהאהבה"), שהיה אחד מדיני פראג והכיר את רבי זורה פניט-אל-פניט, כותב עלייו בדרוש-הספר שלו (בספרו "עלות חודש"):"מאור עינינו, גאון עוזנו מורה"ר זורה איידלין, זכה לשני שלחנות מיום חתונתו, מופלג בעושר וכבוד חכמים, יגע בתורה בעשר אצבעות, העמיד תלמידים הגונים למאות ולאלפים, בקיאים וחורייפים, ומעולם לא נהנה מאור תורהנו הנאה שוה פרוטה, מעולם לא קיבל שום מנחה, לא מנחת יחיד ולא מנחת צבור ולא מנחת שי למורה כנהוג; מעולם לא חףץ בשם הרובנות וגודלה, להיות פוסף על דashi עם קדוש, להשתמש בכתורה של תורה. ופנוי היו לפני העם, ימים רבים עמד בפריז, והוכיח בשלום ובמיישור לעני הארץ. ולא נשא פני איש אם כגובה ארומים גבשו"; ואחד מסופרי תולדותיהם של גרווי-חכמי פראג (בஹוספות ל"גלוועד") מספר על רבי זורה איידלין, כי רוב שנוטחו חי בעשירות, אבל לעת זיקנתו ירד מנכסיו והתרושש, ובכל זאת לא חדר משלים את המסים לקהילת היהודים בפראג כפי שהעריכו אותו לפנים, בימי עונשו וגודלותו, אך כאשר גברה עליו יד המחסור נעתה להפצת ידידיו לכלת אל פרנס הקהילה בימים ההם, ר' ישראאל פרנקל, ולגלות לו את מצבו המעציב. שמע הפרשן ונודעוז, ומוכבן שהחליט לשחרר את רבי זורה מחשלאומי מסי הקהילה, ומלבך זה שלח לו מתן-בסטור, צורו שקלי זהב, אבל

(4)

אחר פטירת רביינו הילנאץ' נ"ע במשך שנים רבות, הדפיס תלמידו הגאון הילנאץ' [רבי יעקב יוסף] מפולנאה את ספרו הקדוש 'תולדות יעקב יוסף' שהוא בניו על הקדימות ויסודות דברי קדשו של רביינו הילנאץ' נ"ע, כאשר הגיע הספר להגאון נודע ביהודה וליה"ה לא בכדו ואדרבה זולל בו. וכשהגיע הדבר לאזני ההמון, זוללו בו ביתר, עד שהגיע הדבר לידי שריפה ששרפו את הספר במחוזות פראג וכו'. כאשר הגיע השמועה מזה לתלמידי בעל התולדות הייצר להם מאר, ואמרו, מיילך ויתוכה עמו עד שיזודה על האמת. והתנדב הגאון [רבי יעקב שםשון] משפטיווקע וליה"ה ונסע אצלם לפרט ושם התווכח עמו, עד שהנודע ביהודה היהוד זולל הכל והבטיח לו לתקן המעוות, שבצמו יسع במחוזות פראג ויצויה לכל יחללו עוד בכבוד הספר הקדוש ומhabרו, ויכבדו ככל שאר ספרי קדש, כי קדוש הוא וממקור קדוש ינבעו מימי כו'.

עוד נמצא התנגדות מהגאון נודע ביהודה בתשובתו סימן צ"ג על-דבר שנתפשט בסידורים לומר לשם יהוד וכו', והוא הרבה להשיב על זה, וטיסם בזה הלשון: ועל הרור היתום הזה אני קורא וכו' וחסידים יכשלו בהם וכו'. אך עיין בספר 'שער התפללה' להגאון הילנאץ' [רבי חיים מטשרנאוויין] בעל 'באדי מים חיים', בתשובה שבראש הספר, שהרבבה להשיב על הנודע ביהודה בזה ויעמיד על מכונם דברי רבוינו המקובלים, שדבריהם בזה בנים גם על דברי חז"ל הנගלים, יעווין שם. וגם אחד מנאוני הזמן מהמנגדים, שארכיבשו של הנודע ביהודה, השיג על הנודע ביהודה בזה. ואצלינו בד"ח נתבאר העניין בטוב טעם.

ד. זה לא בכיר גדרס הויכוח בשם 'דברי נועם', ונראים הדברים מזוייפים. כי מלבד שהרבנים יקרי הערך השמייטו, עוד זאת כתוב שם הרבה זוללים מהגאון משפטיווקע להנודע ביהודה, ואין זה דרך רבותינו זולל בכבוד בעלי תורה וכפרט גאון וצדיק כהנודע ביהודה. והנה אצלינו נמצא הויכוח בכתב-יד בחrifoth גדול ובלי זוללים ואדרבה וכו', וחותם האמת ניכר עליון, וא"ה גדריסנו ויראו ההבדל ברוחך - מזרחה ממערבך כר.

ה. שמענו שאחד מנכדי הנודע ביהודה הרפיש מחדש ספר הנודע ביהודה, ורצה לתקן ולהשמיט תיבת "וחסידים" ולכתוב "ופושעים" וכו' בכתבוב וכו', למען לא יהיה הדבר בולט כל-כך. ואמור לו אחד מהחסידים: הנה ולא תתקן מאומה, הנה ז肯ך עשה מפושעים חסידים, אתה רוצה לעשות מהחסידים פושעים וכו'.

ו. והנה כל קורא יקר לא יהרר אחר הגאון נודע ביהודה וליה"ה שהתריס

בנין - (בנין ורני)

צפונת ★ 1

九

הרבי פרדקי ניסטר

2

שנכתב לשם אחרת – מי אצלנו בר לב שיכל
להעת בכירור שאין טועה במקום שטעות קלה יש
בבה ממשום��וץ בנסיבות.

זונה מה רמכ'ו בغم' זבחים "אתנו בי"ד דלא
לי' מא לשמה", دمشע אמייה, כבר כי לעיל דאי
זה מוכחה כלל, אלא בלבד זה דאי מצהה מן
המובחר להוציא מחשבתו בפיו במחשבת מצהה,
אבל נראה שהנתגאי בי"ד היה לאסוד גם המחשבה,
וכהבנת הרוב בגודע ביהודה, וכן מבואר מהותו'
מדכתבו דעתם ההתגאה משום DSTמא כשר גם
בלא מחשבה, ואי נימא שלא אסור מחשבה א"כ
אפי' אם סחמא פסול ג"כ היו יכולם לאסוד הדבר
ולא המחשבה. אולם אין זה מוכחה, דיש לומר
דאם סחמא פסול ובעינן מחשבה להכשיר א"כ הוה
ילפי' ממחשבה הפותלה בקדושים דבלי דברו אינה
פוטלה כמו"כ בלי דברו אינה מכשרה, אבל כיון
DSTמא כשר א"כ המחשבה והיא רק למצויה מן
המובחר ובזה אסור הדבר ולא המחשבה –
וכדברי הרוב בעל "שער התפלה" שיצא לחלק בזה,
תעי'].

וזאם גם נפרש כהרבע בעל "שער התפלה", אין זה נוגע בעיקר ההוראה של הנור"ב]. — (ועיין "נפש החיים" למאור עניינו הגרא"ח איש תלוזין זיל, בשער ב', פרק י"ג, ועיין עוד דבריו הנוראים אחר שער ג', ועיי"ש בפרק ה', שם הוא זיל דימה הדברים להא דמצינו בקדובנות דעתמן כלשננו דמי, וכדברי הרבע זיל בנור"ב.).

זה מחייב המציאות הוא, והוא נלמד מגירושין במא
שציריך לומר בפירוש לשם כריתות או לשם
גירושין והוא חוץ ענין המציאות הוא, ע"כ. והנה
כבר הראנו לדעת, שرك בפרט זה הוא שהנו יב
חולק ואומר דבזה אומרי' סתם לשם קאי. ולא
אדע מה עניין הוא להא ד לשם גירושין כיון דסחמא
לא קיימת לגירושין א"כ מה שכותב הגט לשם
אשה זו, כל שהוא חושב גם לשם גירושין לא
מהני. ובגט גופא יופיע להני ב' מחשבות מכ'
קראי.

ושוב הביא לה ראי' מה הוא דר'ג בפסחים קט'ז',
ולפי כל המבואר לעיל אין ממש ראי' לכל המצוות,
וגם אין זה עניין למחשבת הלשום יהוד, שאינה
מחשובה בטעם המצווה, ולפי'ז' כל מה שהביא שם
מהכונה בעה הנחת החפ'לין, וכונת מצווה ציצית,
כוונות הללו הם בעניין טעמי המצוות, ולא בונגען
להיקון המצווה בעולמות העליונים, ואופן התקיון
היהוד, שעל זה הוא שחלק הנורב ז'יל וב' דכ'ז'
ההוא ממילא ובכלל סחמא לשמה.

ט. והנה גם הרב ז"ל ידע ברור גודל עניין פגימות המצאות, אלא שידעתו שהמחשבות בענינים אלה אינן מסורות לנו לפי מדרגתנו מוגדל הטעות וחשש הקיצוץ בנסיבות שבזה, וטעות זו עלולה יותר מהטאת רשלא לשמה בקרובנות, ומה ש' בזה הගאון בעל שער התפללה שהוא בכלל "מי הוא שוטה שיטה בין טוב לרע" ודומה זה לדברי החותם' בgett דמי שוטה שנזחון גט לאשה זו ואומר

(ה) ה' קדמתה קטנה

זהירות!

ביה ידי המחבר אמונה. לעומת זאת נגיד דובי עתק המלינים תלונה. על האגדות המפוזרות בתלמוד ובמדרשים אחת הנה ואחת הנה. וביוור על אותן שלטי הנגלה אין להן הבנה. והמחבר יודיע כי יש בהם רבי החטעה וכל מירה נבונה.

אמיר המחבר הנוי לובש בגדי כנאה, בראותו את התולאה, אשר מעאה את עמי עם נלאה, צפוי מים היודיניטים וככל גל גל נאה נאה, האספסוף אשר בקרבו בעל אספות המוגדים ומוגפעים כעשות טמאים איה ויה ראה דאה, בהם כל אותן הטומאה, בבעור אשר דאה, הולכים בשדרותם לבם למען ספות הרה את העמאה, מגדילים פה לדבר סרה על דברי אגדה לאמר שטומעה זו אינה נאה, כי מה תעלת יש בהם, ואם יש בהם דבר טומם וחוטם ולא טובה השתייה מדבר בהפלאה, ואני העי הגם כי ידעתי מך ערבי ורוחנית נבואה, ואיך עאללה על במותי עכ' לדבר בדברים העמידים ברומו של עולם, לרבותינו נתחכו שעדי חכמה, וכל הרוחאים בנחליל אש של מעלה פלייאות החכמה וסודות, ורק הראות הרוחאים במראה המארה יכינו במראה ובחויזות, ואנכי ענן החושך כסא אויד עיני, עם כל זה החלש במוני, יאמר גבור אני, ואכתוב בספר אמר שפר, ותעלת כול' כל האגדות שכתלמוד ובמדרשים מה עלתה במחשבתם של בעלי התלמוד והמדרשי לרבר דרכם סתוםים וחוטמים, הם יידעו כי מים עמקים באלה גם איש תנונה לא ידלה לדעת לוסף עמק הדש, אכן עם כל הסתום וחוטם יש בהם רבי החטעה, כאשר נזוכה שיקרים בען ישקני מנשיקות פיהו ויפוי עליון רוח ממורים ונשמעו דברי אלקים חיים, או נשכילד ונדער רבי הטוב אשר הגע לנו על ידי למדיהם דברי האגדות לעת עתה אף בגין מבן.

ואשא משל' ואומר, התינוק בהתחלתו לлечת לבית הספר המלמד טרם כל ילמד עמו ויחישו תמנת האותיות ואמר לו רע כי זה שצערוך א הוא אלף, זה שצערוך ב הוא בית, וכן כל יתר האותיות, ובאשר ישלים למדו כל תמנת האותיות יתחל ללימודו תנקודות ויאמר לו וזה קמע והוא פתח חווון טגול, וכן כל יתר הנகודות, ובאשר כבר דע הנער כל תמנת האותיות והנקודות יתחל ללימודו שימוש הנקודות ויאמר אם קמע הוא תחת אלף קוין או תחת הבית ב וכן על דרך זה שאור האותיות והנקודות, וכל זה יגיעה גודלה ומעת התעלת בעם, ואם היה התינוק או בעל בינה היה קץ בימוד הזה והיה נחשב בעינו כבעל ריק והוא שואל ומה תעלת זה אם הוא א או אם הוא ז' וכדומה, כי אין יכולתו או להשיג ולהשכיל התבכילה הנדרת המגעה מידעה זו. אמן התינוק קלקלתו הוא תקנו, ולהולשת שכלו או לומד זה בחשך וב תבונת כלבו לובין, והוא הכלתו האמיתית.

ואמננס קרה מקרה שבו אנשים בספינה אגסים חכמים ונבונים, ושם עמהםasha אחת ההר, והסתפינה הרוחיקה בים הגולל, ורוח סערה נשא הספינה ויביאה למוקם אחד אשר לא היה שם איש ולא ישב אדם שם, ונשברה הספינה, והאנשים ובחותם האשפה העלו נפשם ויצאו היבשה, ונשאו שם ימים רבים, וידי היום האשפה לידה בן זכר ונתגלו שם, והאנשים לא היה עמהם לא ספר ולא לוח ולא כתוב ולא מכתב, וכאשר נתגלו הבן הנעל שם למד מזאגנים אשר עמדו חכמתו וכמה ידיעות, אמנים לא ידע לא מעין הכתב והכתב ואותיות ונקודות כלל וכלל, כי לא ראה מהם טאנמה, וזה היום הגיעו לאחר מהאנשים אליו ויאמר לו בא ואלמוךך דרב, ויאמר הגני למדיין, ותחליל ללימודו אם תראה א תרע שוה אלף, ואם תראה תרע שחוא קמע, וכן בסוד כמה שמלמידים עם התינוק בהתחלתו לילך לבית הספר, אבל זה הטלט בספינה שכבר הוא גודל ובורח בדבר מה תעלתו, התחליל נער במלמו בחורי אף ואומר הלא כל דבריך וברים בטלים ושחוק והיתול, ומה בעז בידיעתך והזאת שאין בה לא חכמה ולא תבונה, ואמננס ה המלמד ידע ובצח בו כי בגבאו לא רצן נשבת ידע למד בספר יכיר הטובה הגדולה העטמה מידעה זו, התחליל ללימודו בורח עד שעדרמינו על אופן הכתב והכתב על נבן, ואמננס עזין לא הבהיר התעלת הבא מוה. וזה היום וה' פקד את האנשים ההמה ופקח אלקים את עיניהם וראנו הנה ספינה שטה בים עם מלזים וחובליט, ויבאו כלם בספינה הזחיא, ונם והילך אשר נתגלו שם עמהם, ויבאו אל ארץ נשบท, ומצעה שם ספרי חכמתו ולמד מוחכם חכמתו אשר לא ידע מאן ומקרים, וזה הבן כי מבלעדי למדו צורת האותיות והנקודות וכל מלאכת הכתיבה הקראית לא היה יכול למדום שם.

שכל וחכמה ובינה מתקן הספר, והתחליל ליתן תהה להמלמד אשר לוחזו בזרע להטיב עמו באחריותו. וזה המשל וזהו בעצמו המשל בעין דברי אגדה שלמדוינו בעלי התלמוד והמדרשות, שכולם המה רקס משל, ובתוכם עצמן אור גדול, ואולם אונחן להיות ען החומר מכסה אור השכל, אין ביכולתו להבינו באור ההוא, ואמננס מבלי הקדמת שטיחת מאמר הגנזה לא היה ביכולתו גם לעזיד להבין ולהבῖט באור העפן, כי חומר מאמר ההוא הוא הקדמה להצעה, אבל הקדמה רוחקה מادر בירוחק תעלת לימוד התינוק קמע אלף א בתחלתו, וכאשר לעזיד יופשח חומר המאמר מהצעה או נשכילד ונבין לתובון רואשונות מה טוב ומה נעים היה לנו שטיחת המאמר ההוא, ומבלי הקדמת חומר המאמר לפיע הנגלה מהאגשה לא היה ביכולת פידיט בעלם העלין לשמעות דברי אלקים חיים הנגחים במאמר האגןון, ואנו נדע ליתן תהה לרבותינו אשר למדונו מאמר הגאות, ונכיר בתובה הגדולה שהטיבו עמנן

אגרה הכהן

קדמוניין בדברי האגדה שהבניסו בתלמוד ובמדרשים.

וכיווץ' בה שמעתי בילדותי מכובד אותו צידק הרוב מורה רח' במורה רח' וציל' מבראו, בענין עשר ספריות כל מה, ושתיים ושלשים נתיבות חכמה, וחמשים שער' בינה, ושלש ביחסות עשר ספריות ימין ושמאל ואמצע, וביהם שלוש ביחסות חדין וחוימות. אשר קוצר מצער שכלן מהשתרע לחשוב מוחשוב באלה לעזיד אשר אין שם שמות המה, לא מסטר ולא קעה וגובל לא שטחי ותמורה, לאמר שם ימין ושמאל או חדס ומשפט, אבל הכל הוא בידינו הקדמה רוחקה כירוחק התעלת למד אלף ב' בית עם הילך, אך ביריעותינו קעת ידיעת מדברים הלל, או נכח לעזיד באשר יפשט החומר מעל הצורה שלטו נשכילד ונתע להתחכם ולהתבונן להתגלו ולהתגבר ולתת עטרת תפארת לאלקין, ונכח לא נ בשל לא נכלם, ונחן הווד והדר בהדרת קודש, ונעמדו על יסוד התורה באממת, ואמתת מלכנו הוא יעבידנו על האמת, והאמת והשלום אהבו, וישראל ורכ' השם וזכרים ילכו גם אמן.

שמחת הרגל לימוד ב (ח' ג' 1724-1806)

עפוק לוחק וחותק נלעמל אטוך פלאין לאס גוונת עטוך
טגענד מותך נטוף וגונזיל לחוץ סלאל פאלענעריס מעיד
סנקטיא ליטין פכנן כטול ואופטל וכוי וכחצ' חפץ' למין
עיט כואה תקלוחות וכוי' ווילני טאנמי זנס גהולד חדל
טנעשות נפל נקפריס וליל גוילו ולי נילא פלאַל בעזק
ולאג'יס גס נול לאַנטקונטש דוחוקום ייך כפטעו אָס גהוועת
חכאמט קומיס חקייז כטפי' גאנטה לח'יכ מועלג האשקרק'
זה בעזקיס נדרבי אָקערימ ווילן מלָה ז כי הָס כמלוות
כמלווערטע טעלל פֿאַע זייליאן :

וקצת קפה על האג' דהו' חומט כל חדי' (מויה') וככל
זה נל' מכם לית ומלמד' לנו'ר מפי הפתוחנעם
עקס גROL וגאי צילקען טשעים קי' כי' הגי' מועל
סאי' וכמוהו ווועט' הטעזוו' והיא הנטגען' מעהחול ומיאגע
חכאי'. ועס צילקען נחאל'ת המהואר כטוג' כטנטחנעו
הלוומה נגא' נויס' על יטעלן טילמעז' חוויה מטען
למען ומי' ולפאי' יט' נפתקען על פינוט' האג' כי' דהו'
דסן וחוכות קופלייס תקליה כי' גענטען עטהייל' כווטויל'
טס' ופייכן' נאקו' האלו'ת למפני' ציילט טונשי' וכטעל'ל
ככאי' קהו'ר כטנטחנעו גלוומה נגא' ומי' וס' נל' ציהוא'

ולפעמי' לנו ר' ישת נסלה נסלה נסלה נסלה נסלה נסלה
ומהגר וכרי נסלה קלי' מזכ' היה כי נסלה הרים
לכן נסלה נסלה נסלה נסלה נסלה נסלה נסלה נסלה
וכנוג' נסלה קלי' פאשן ניס' פאשן לט' נסלה ופוק'
וכו', נגוז קלי' מוח' האיטה מוח' נגע' נגע' קדי' זעניט'
קילענער פלאט' מהווען וליאווען ולקלער לאוועה' האנער וכיווילען
ושוחן דורך נגע' קדי' שענד' האיז און טענאל' זאנ' נדעך
שטיג' ליטיג' טווחה' כרלווי' וככלפי' ליט' יילמעז' עטיך' דהאג
ומסוק' נעלטול' נגע' קדי' נטיס' דעלטלול' דונכינ' קדא'
ערלהיהיג' גונגעיג' גלאה' וילרין' לאיכס' ניד' נעלטול' נסלה
לאהמי' נסceil' ערף' נס'י'ו'. ועתה' צוין' נא' מצוינה
נגוד קדי' מיקין' דלון' מוק' גוזל' ואוקיון' כיכ' קדק'ס' ווילץ'
למאם' ווילץ' ווילץ' ומטען' מעננד' נגע' קדא'יס' דעל' ירי'
אטגענער ואלכ'וות' לא' טגענו' מה' נסלה קדוסת' יטרי'
אגעטן' עיגוף' (לעט' זיך' והאי' י' הליג') נגע' קדי'

וְאֵשֶׁר דגונתו זו שאל נסחלה למחוז כל ח' –
כמחלטה להזונה געל חוויה זו לח' יינדר
סיעוטו עלייו היין מוואצחים הילנוחו מליין מה' חונן
כל ח' כמי שאפַּט נטעמו טבל. מטר דבאת גתונגה ונטעט
געל חזינה וננעה רכוב נחלאותה מה' ייחקיים לח' בך צן
חויאין חלול מי' שטעוק נטורה ולחאוו שואט לקי' וו' יוטר
חלות פיהם קנה וטסע קריימה חות געלית לילוח
האנזוקרים נזהרים גלען וכויילג האה ייעיך נחלים יאמלו
מעניהם כמעניהם טסיה נזרוח וככל חפץ דזרען זקנץ זקיד
זואו חס' יינדרו של בטמלה נחלות ווימער לנכ' נטמא ימי'
כמאנעד קדלה רות מה' זטן נלהרים מוח' עטמי וכטען

כג' כבשׂוּ:

חלה תיר קי' ל'צ' למג' אל' והטיח לדברים על חמראת ליקניאו . ונה' נכלל בטם על חפדי' מהט' וגס נכלל טושם זונצרי' וונדרלי' טוח' לה' ביזון מל לואמי' מכם האהאות זקוזמת ועטיה להל' טקמת חדניאס . וגס יוטן זקוזמת טהין ל'יך כויה כל'ן וככל האתוקים געטס'ס למעלה זוויליס'ס נעל די מעטט . ואא' מולק'ן זדיס'ס קייז'ס נעל לאכני' ומג'ינו' קידט'ן גלוי'ס וועל' דנט' האורי' זול'ן האהאל' רוח' ט' דינר' נס' ואוליג'יא אוד' לנווע' למלה'יס'ס למ' אכל'אל' זינ'ל' לח'ס' מל' רע'א . טנ'אל' דחל' טמ' שטטט' סטול'ו' נקס' קאי'ס ורעל' מהקון' ממעלה' היג'ן' לח'ס' עיט' וזין הווכוין' מאכיה ואלה'ה'ס כל'ן חה' סטט' וומטל' אוליפטו'וי' זא'ק'א'ה'ס נס' ער' תל'אי' זול'ן נעל פ'י כח'ז'יס' הסלה'ל'ה'ס' וואס' גט'ו'א'ה'ס' קאי'ס' מטדר'יס' מי' מלה'ס' זו'יט'ה'ל' זעל' מכם'ן הא'ס' מונתק'יס' וו'כי' מהה'יו' זול'ס' זו'יט'ה'ן דה'ה'ל'ן זק'ל'יס' וונק'ל'יס' ומפל'ו'ז חוו' סק'ווע' ט'ה'ו'מ' וול' יט'ק'ט' נט'ג'ז' ט'ה'ז' וול' לח' נט'ג'י' סל'ל'ה'י' לא'ל'כ'נ'ד' ט' נט'ק' טוח' ר'מ'ה'י' מהט' גו'מ'ל'ז' הא'ג'י' מ' ק'ט' נט' לה' ווי' נטע' . וועל' כל' פט'ס' נעל יט'ג'ן נט'ג'ר' ק'ט' בבל' וו'ק'ד'ס' כל' ני'ו'ד נקס' יק'ג'יא' טסק'ו'ז' ווי' טע'ס' אazard the hachamah

ליפור נ מעט מפסיק על להוות חווות . וכך בעצמת מלחת חות :

על ממי כנפיו נטהח פגענו הילוי ענו קרייטם חות
ז מג הנקנשנה אז ילו רוחטמה עיקוד חווית
ח'יל סכי מהו גילוקו ריכוז חות חיל וו ענן חות
טלטול טלה תקתקת צמלה צוונן מון חווית למלך מלך
כמלה חווית מלך מלך ידי יפוריין ושיין וכן קול מלך
הזהר יפט זצ' תבון במוונך נעמי הלהס עכ'יל .

על מטההפלל לעאל וקדילח חות נמן מיט מדרכו סול' כמות
טלאער לס דלאה המלה צשני מופשי מטרות לא החמא
הנטש ימין ותלה חות פליקת טהיטה נלייה ומודוללה
בבקענלה פהיאב . וכמוועט חיל צמלהיל בכ'יל דלא' מאט
הוואלה מלך מלך ידי יקראי . מהעס פליכט כל האקייס לח
הוואלה מעשיי קוש לקי'ה מושבי וזה גלמר מזרת בס
הוואלה קוגה אחותה גאנן דליהה והאי הדר'יא
הוואלה ומצע ושעל גחול פאנלה לנעטן ומד להאן ריחוף
הוואלה ומלה עניה מלכי יקלאל גשפר גחול וכיס יעטה
לשלטן דוחות מעובי חות שוויה נחלגע להס חאנז'י יטלהל
אנטנעריס צהילם ליעסס מעוויי ומוויג יפוריין . יגעהו
על פוג להארהס מיג' כל כסס פטלייט נומה כלדקה
עאקסס צהירס דקושט לקי'הו מעסיך ולכך מגילה חות
כלפעה לסתות צוינען דענילתל און ווון חותטט :
ווראייגי זמיטס ד הליא פאנקדרטן אגייל מולמי
הנה דני הליא סאניג'ו האיג' ספאטי כהן
אנטנעריס חיל נגא על חי'יס גיגאנט נסיך וטאנך לעאל

הדריכני באמתך ולמדני, כי אתה אלهي ישע, אותו קויתי כל היום

(8)

ראינו להסמיר לחיבור הנפלא הלוזה, שאלת ותשובה אחת מתשובות הרב הגאון הקדוש המחבר צוקללה, השicket לעניין התפילה והמצות, וכאשר נדפס בחיבורו סידורו של שבת איזה מהשניהם אשר מה בכתובים בין תשובייו, שהדפיס הרב המחבר בעצמו ז"ע בחים חיותו, עד עת בוא דבר המלך מלך עולמים ב"ה וב"ש לזכות את ישראל שיורפסו השו"ת כולם בחיבור בפני עצמו.

סימן א

זהו לשון המחבר ז"ל בתשובותיו

פקחת עיני וראיתי בחיבור הגאון הנדיג המפורסם צדיק ויישר הוא מוהר"ר יחזקאל סג"ל לנדא האב"ד ור"ט דק"ק פרangan (בחלק י"ז סי' צ"ג) מה שהאריך שם בלשונו, ונבה לבו לדבר גבורה, ועתק טפיו יצא לנגע במשיחו ה', וקרא תגר על צדיקי הזמנן, וככלם יחד להחליפם בפושעים ח"ז, וככתב עליהם צדיקים יילכו בהם וחסידים יבשלו בהם, וכבר ניבא נביא האמת על זה שיאמרו כן על משיח צדיקינו, באומטרנו (ישעה נג) ואת פושעים נמנה, וסימן על זה והוא חטא רבים נשא ולפושעים יפגיע, ומכוותלי מכתבו ניכר שלא ירד בזה אלא לסתור, כי אין דרכו הטעב בכלל התשובות שלו לחזור אחר כל מוציא דין בשורשו מש"ס ופוסקים ראשונים, ובזה לא ירד לשטמו של הלכה, ומשבא לכל עם בא כלל טעות, ונעלם ממנו בשאלת זו פשטוות סוגיות הש"ס, והלכה מפורשת בפוסקים הראשונים ואחרונים כאשר נברא, ובתחלת נציג קצת לשונו בשאלת הלוזו ואחר כך נברא הנלע"ד בטירית דבריו, וזה לשונו שם.

ועל הרביעית אשר שאל בנופה לשם יהוד, אשר החדש מקרוב נתפשט ונדפס בסידורים, הנה בזה אני משיב עד שאתה שואלני נופה אמרתנו, יותר ראוי לשאול אם נאמר כי טוב באמירתו, ולדעתי זה רעה חולין בדורינו, ועל הדורות שלפני זמנו שלא ידעו מנופה זה ולא אמרוונו, והיו עתלים כל יטיהם ב תורה ובמצוות הכל על פי התורה ועל פי הפוסקים אשר דבריהם נובעים ממקור מים חיים ים התלמוד וכו', אבל בדורינו כי עזבו את תורה ה' כו' לחצוב להם בורות נשברים וכו', כל אחד אומר אני הרואהولي נפתחו שעריו שמיים וכו', ועל הדור היהום הזה אני אומר ישראל דרכי ה' צדיקים יילכו

9

ס' א' א' א' א' א' א' א'
 ס' א' א' א' א' א' א' א'
 ס' א' א' א' א' א' א' א'

ט' ט' ט' ט' ט' ט'

מישרים 165

מגיך

כד מתذבק בכנסת ישראל ספרין עילאיין, והיינו "אשר" עלייך. ודברי אשר שמותי בפיך – כנסת ישראל תחתה איהי "פיך" דאייה פי' דמשפעא לתאתה המשפעה למטה. וכן איהי פיך דלקטא זכוון לתאתה שלקמתה זכיות למטה ומסקא להוון לעילא ומעליהם למטה. לא ימושו מפיך ומפי זרעך ומפי זרעך – ברא ז"ה הודעתם לבנייך ולבני בניך" והיינו רוזא דיסוד דמשפע בכנסת ישראל עילאה, ואיהי בכנסת ישראל תחתה. מעתה ועד עולם – דצד הנני תלת מתחברים כחדא שכחם מתחברים כאחד מתעלין עד עלמא עילאה עולמים עד העולם העליון.

כשעוסק בקדושה צריך לומר זה לשם אותו דבר קדוש ← שמתעסק בו

Declare the
Sanctity of the
holiness things you do

והלא בפרשタ קדישתא דא אמר "וועשו לי מקדש" וכן אמר "ויקחו לי תרומה" למירמו דבמילי קדישא לרוח, שבבורי קדושה איבעי למימר צריך לומר: האי מלה לקדושה דבר זה לקדושה בכל עובדא דיעבד לימה הци בכל דבר שיעשה אמר: האי לשם קדושה. כי היכי דבעי בכורסייא דמניחין בברית מילה לשם אליו, דאיבעי דלימה האי כורסיא לאליהו כסא זה לאליהו וכו'. אתה שלום.

- ה. את – היינו לאין. ידבנו לבו ים לב דה'ינו גדורתי, דה'ינו כנסת ישראל נון תלת ספרין. חשת – ת"ת. ז – היינו ת"ת. ספרין דכנסת היינו כנפיים ספרין דמסקי מתלת עילאיין בשmins לשמן טרוניתא. ואבני רין דמטרוניתא היינו מטרוניתא. ספרין עילאיין. לום.

נכ' לא עזובך ורק
יסים בלבד כמה

בנין הספריות
גדר
פדי – תיקוני
ה' א' ג' הספריות
סבירות, ספרית
זרחות העלינות,

וונואל – היינו ס' ספה נדבקים "שבוי
היינו כנסת ישראל
זה – היינו יסוד

ב' לבה בכל מקום (קמ"ה) קראב משה אליהם, וא' במת ש' ס"י) שאון שלטן בום היטה: ז"ב הוא מפוש בפסוק (קדמה ב"ש ז"ל, ועוד בעי טעמא לפ' ז' אדר אמר לשון וידר את כל בלשון ואמר אלהם מלבד ש' ז"ב ואמרה למה לי.

ג' לשון אלהם מוחר, נם דיא ז' שאין בן הוא יותר מרגש בכ' ז' וכמו שבתב הר"ן בפסוק ז' ביטו יועין שם.

ד' בן מהה וערשים ונ' בה (קמ"כ) ובש"ס (סוטה ינ')

(קמ"א) למה הlk משן ז"א שיבאו אלין, וא' צ"רישז"ל על הקהילו אל ב"ז המות, תקשה מה משן ב"ח שלטן ביום המות הוא ז"ב יש להבין על פי פשומה ז"ב, גם למה לא נאמר ב"ל, אז אלהם יותר מרגש ז' כמו שפירש הר"ן א' ז'.

(קמ"ב) בש"ס דרשו תיב ז"א ימי ושותי, שמת בז'

(קמ"ג) התורה היא נצח' ז' ב' ובמלחמה גשמי לא ז' ב' ה' אלקי' עובר לפני ז' ב' חמיד מלוחמות, ועי' ז' ב' בלחמה רוחני, ועל זה ק' ז' סייר שהשיות ישמיד ז'

וכמו שכתוב (ורכוים ז') בפייך ובלבך לטחונך" (קמ"ג) כי קוזס כל מערכ טיעוכך כלודס זין נגעמי זין נלומני גויך לךיינט מחלך געטמו לס' יט' גויך גזוק לקיס מוכ שכתוב (משל' ג') "כל דרכיך דרכיך ז' ימלר צפוי שטוכך לטס ימוד קויזטן עריך כויה, ולו מקיים צפיך ובלבך לטחונך", ובז' געטס מומלע גויך.

על פי הנזכר לעיל שוכרנו ברף הקודם נבואר המשך דפסוק בפרשה (דברים לא) וילך משה וידר את כל הדברים האלה אל כל ישראל, והואמד אלהם בן מאה ושעים שנה אוכז והם לא אוכל עוד לנצח ולטבא וט', ה' אליהך הוא עobar לפניו הוא ישמד אה העטים וט', חזק ואמצץ אל תירא ואל תחרצ' מפניהם כי ה' אליהך החק ערך לא יפרק ולא יעתק.

והספיקות רבי:

א' קשה לו בכל מקום מאריך שhortורה נצחי מה הודיעינו בו שホールך משה אליהם וט' כמה דחיי הוי, ועל ברוחך למד שהוא גם עתה בכל אדם ובכל ז' וכו'.

ובזה נלמר (מהליכם סה) לך דומייך חכלך, (קלח) לך לומד ולכחפכל מיד נקומו מטעמיים היינו יכול ללמד ולכחפכל מיד נקומו מטעמיים היינו טיפנס ווילך ללמד ולכחפכל ננקיות, ווילפאל שימתקן לך זמן חסן חסן לטובך לנצח קומו לך לך דומייך חכלך, וזה לויך למכל מטעמיים נלמר ז' כחפכל צדעתו לפני מי רוחך נפמדו לכחפכל וללמוד לפני מלך מלכי כל מלמיים קדודות כרוץ' כו' כו' טריילו ופרטך לכל תלמיין וכו' ז' כחפכל צפוי דמי'.

ובזה למינו מכמיין ז' (ברכות ז') מסידום כרלטוטיס כיו סוכין שטיך לחחת קודס מפלכ' צהמאל יטטו יטראים לה פיין, לך לממר יטטו לסתיקען צדעתם וכו'.

ובן עטו מטעות קקדוטיס לבר צהאן (קלח) כמו צהמאל (בראשית כד) ווילם ימתק לנטום צדוך לפטום מלכ' (ח' ז' מז' טט'). כדי לפניו' עליות מטעמיים זרום לדדק נקוזס' נמפטנס' ודזוז' ומטעס', וזה פלאות לטומ' ונוודע סוד שימך וככז'.

נעם לתולדות

(קלט) יצחק יצא לשוח בשדה לפנות ערבית, הכוונה שיצא לשוח ולהתפלל ולפנות מאתו ערבית וערובות מחשבות זרות ולדך עצמו בהקדושה במחשבה דבר ומעשה.

(קמ') בפייך ובלבך לעשותו, הכוונה שתמיד צריך להיות בתחלה "בלבבך" להתיישב בדעתו אם לעשות המעשה ואחר כן יהיה "בפייך" הינו שיאמר בפיו שעשויה המצווה לשם יהוד קובי' ושבכנית', ורק אחד כן יקיים "עשותו" במעשה.

שם אותן "הכליה" "ויהליך" ממדריגה למדריגה, בת"ח זה אין להשתמש.

(קלח) לפעמים הדומי' הוא תהלה, שם מה שהוא דום ואני מתפלל הו בא בשבייל כבוד קונו, כגון כדי שיוכל להתפלל בנקיות או שרצויה לטהרה מהשบทו או שרצויה להתיישב בדעתו לפני מי הוא עומד להתפלל לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה אשר הוא עיקר ושורש כל העולמות ומלא כל הארץ כבודו, זה הדומי' היא תהלה לה' ומקבל עליו שכבר.

Նույն զույգ-թղթակամ

۲۷

ברכות

ישמה

תקב

ד' רגלי כמטע וככז:

三

שם ועל מטחי שתקה נחוגכ צוں לפון
לדרום דלמר רצוי חמה כר חניון
ולממי נס חמל ר' ילחק כל בנותן מטהו
צוון לפון לדרום כווון לו גניות זקרים רכ
נחמן צר ילחק חמל הס הין להצחו מפלח
גפליס וכו':

הנה מכך טליתו הומרים קודס כל מליה
לפס ייחוד קודצל ב"ב וככיניה,
כענין כו' כי בינה כס' יתברך נחן בכל
דבר קדוטך וחיות, וצפרט צלהותיך כחורה,
וגם בקרוב כתuds כו' חלק מליה ממועל
שיכפנע זו חיות מכזרלה ב"ב וזרוך שםו,
וכתכלתס מלמינו שכבודה ב"ב מלא כל
כלרין כזרעו ולית חתר פניו מיניכ"ה, חו'
געטחו סום מליה, לו צחפה כטמדזק
בדזוריים כל כהו ובכתלים זה,loy מtradek
בגוויל ב"ב ע"י בדזור, כי לורייחיל וקכ"ב
חד", וכטמטייס חיות נבדזור לו ככמלו'ה,
הזי מtradek בחלק שפוכן בקרבו, נקכ"ב,
וכו' מלעון שכיניה, וחכו נקרלו ימוד פירוט
מלעון זוגג, וכו' זיווגים טלוניים סמזונג
חיות בדזור וככמלו'ה וחיוות שפוכן בקרבו
כל הל בקכ"ב, כי בכל דבר כו' סגורה
יסכבר.

חכלית כיווג כטליון חי היפר כי חס על ידי ורלה ולכנה, ומי מכוה עותך גלההבה ורלה, חי חס לומד לו מהפלל חי זודלי וכוכ זוכר צורלה ותצרך ז"ב תלף טופסוק למ"ז מלמד לו מילמות במנווה, כויהול ונתקדר צורלה ז"ב חי זוכר ממכ לומד, ועוטך רוטס צחוכו, ועל ידו חס נפער זו טום כנגה וחיות מכורלה ז"ב, והוא כל ג"כ לאנפער על ידי מעשייו טפע גנרטהים. מה שלין כן כטבוח צלה ירחיך ולכנה, חי הר עוטך מכל מקומות מילינו נקבר צורלה ותצרך ז"ב, וחיינו נפער זו טום כנגה וחיות על ידי זה, וחיינו מספיע גנרטהים על ידי מעשייו מלחת צורלה ז"ב, וחס נקלה נקבה דלית לא מגרמה כלום:

וזהו כוונת מעתה כוֹל מַלְעָן זִיוֹג, זַיְן
לְפָנֵן לְדָרֶס, פִּירֶס וּרְחָס נַקְרָה לְפָנֵן
מְהֻכְבָּה נַקְרָה דָּרוֹס', כְּזַיְן לוֹ כְּזַיְם זָכְרִים,
פִּירֶס זְחִי' זָכְרָ שְׁמַטְפִּיעַ גַּנְגָּרְהִים עַזְיָזִי'
מְעַטְשִׂיו מְשַׁפֵּעַ כְּצָוָרָה צְ'נָה, וְגַם כֹּוֹל מַלְעָן
כְּזָוָרָה כְּהָמָוָה, וְמוֹדָעָה זָהָם כְּיָ חַוְלָדָה תִּיכְסָס
כְּלָל זְדִיקִים מְעַטִּים טְבוּזִים אַיִלְלִים.

ומה שלמר רצ' נחמן צר' יולק ה' חי' ומה שלמו מפלת נפלים, כו' כי חסכ' נקרחת ורלה' ב', וכוכ' סבב'דים מתחפַל' לו עופקה מל'ו וצחל'לע צהין לו מהשׂיות זורת', זה נקל' נפילה', כי מהמת צהין לו ורלה' גמולה', ורלה' צלו מפלת קמח'ה', כי זא כו' מהשׂיות נפולין ממוקם גטו', חכל' כה' קול' עוזד זילח' גמור' ואר' גזולה', מיל' צו' יונק' צלו' מפלט' בנטלים. חלום

ובמו צמלוֹף חלפי כבדלוֹת עד לין קז ולוּין
חכלית צוועג כתחמיינס כגעמוייס
לוּי הפער כי הס זירלה וולכטער, ירלה
שמתיירלה צלה ירגיטו, וולכטער גס כן, כמו
בו צמלוֹף חלפי כבדלוֹת געד לין קז ולוּין

² ג' והר ציון בו ציון - קשר נגבורות - ברום ואצטנו. יא. ב"ר ל. ג. יב. תפלל לא ל אשה נבראת ד' ג' ר'.

(12)

הצטט חומר סופר

19

חותם סופר

הנני מוכן ומנזמן לך נס מצות-עשה ולא-חיטה של בעור-חמן,
[לשם ייחוד קדשא-בריך-הוא ושכנתה על-ידי היהו טמיר ונעלם
בשם כל ישראל]. וכי נعم אדריכי אלתינו עליינו ומעשיה ידינו פונגה:
עלינו ומעשיה ידינו פונגה:

שרף ולא על ידי שליח - מן הדין שגם אנו נטרח בעצמנו, ולא על
ידי שליח! ...

(הגנת באר מרים, מקتب סופר ח"א קיא, ב)

לשם ייחוד

מן המקتب סופר מקראך זצ"ל אמר בשם מרכז החתום סופר זה פוארים ישבים
זצ"ל, שאף שלא אמר "לשם ייחוד" ממשום קפילת הגאון בעל נורע
ביהוקה זצ"ל (וירה ועה, צ), לפעם קיה מקנא באומם האמורים אותו!
(שאritten ציון ש. קיד)

ללאים מצות עשה

מצוות העשה היא: "אך ביום הראשון (ערב פסח) תשביתו שאר שי מושרים קבועים
לכל הימים
ללא נזק ורוצח
ללא דיבר ורשות
ללא גנבה ורשות
ללא ריגול ורשות
ללא עבירה ורשות
מצותיכם" (שמות יב, ט). ופרש מרכז החתום סופר זצ"ל **שבועת הימים**
של חג הפסח רומיים לשבעים שנות חייו האדם. "שבועת ימים מצות
תأكلו", מأكل כל חייו יהיה קרע לה. אם יקים תנא אחד: "אך
ביום הראשון תשביתו שאר מבתייכם", אם בימי הנערות יתאמץ
להשבית היצור הרע (שהוא השאור שבעה, ברכות י ע"א), אז יקדים בו:
"חנק לענער על פי דרבו, גם כי יזקין לא יסור ממקה" (משל כי, ו).
שאמ לא כן, "כפי כל אוכל חמוץ" בוגרתו, אין "ונכרתת הנפש
ההיא מישראל מיום הראשון עד יום השבעי" (שם), כי בזקנותו
יתקשה לבטל ממקנו חטא הרجل נעריו.

(זרשות החתום סופר כת ע"ב)

על ידי היהו טמיר ונעלם בשם כל ישראל

כתב מרכז החתום סופר זצ"ל: מה שאומרים קדם עשית המצוות

פאוות לא פאות

הנדה של פסח

בשמות הוא, ולא
בן נראה לדינה

בדין, ולא שידה
אכרגו. אלא בשעה
בגדה שיש להකפר
בנחת הבריקת, ושלא

בדין על ידי שליח
אכרי תל, ח.)

בכת. אלא משורתו

בנה, פסחים נ ע"ב)

שאר לא ימצא"
ו, וימצא הגבעע"

נק מקודם, בלבון:

בן החתום סופר
ש, והראיה שלא

כז יש חמוץ:
בזה מטה, שמות ל)

בן החתום סופר
אלחו" (קדושין מא

שם האדם בעצמו.
לאן ולא על ידי

בָּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְמַצּוֹתֵינוּ וְצַדְנוּ עַל בָּעֵרֶר חַמֵּן:

ולפניהם התורה "לשם יהוד גדר שא בריך הוא ושבינתיה על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל", וכבר העיר בעל חותם יאיר (סימן ר) שאינו יודע פרושו, כי סודו ובו ונשגב, ואני נמנע מלאמור כלל, וזאת בסדר מהריעב"ז בהקרכחו, מכל מקום לפי פשוטו, בכל מועד תורה ומץוה שאנו עושים צריכים לבנו להזכיר הקדוש ברוך הוא לבית מקדשו, שהוא מקום "יהוד גדר שא בריך הוא ושבינתיה". והפוגלים בין הם "ההוא טמיר ונעלם", הם תלמידי החכמים המכפים מה שפהה עתיק יומין (ישעה כב, יט) ותני סתרי תורה (פקחים קיט ע"א), "בשם כל ישראל", שבבעבורם מרים שפע ברכה על כל ישראל.
(כ"ז אב, שה"ש ה, ו)

אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְמַצּוֹתֵינוּ וְצַדְנוּ עַל בָּעֵרֶר חַמֵּן

שעת פוכרים קדשא בלהטאות
יש להזכיר, מודיע בשכאים אנו להודות על מצוה שעומדים אנו לקים, הרינו מקודמים ומודים על כל המצוות. לךורה, ראייה היה שגורה על אותה מצוה, ונברך: "אֲשֶׁר קִדְשָׁנוּ בְמַצּוֹתֵינוּ וְצַדְנוּ עַל בָּעֵרֶר חַמֵּן!"

ובאר מרז החותם סופר זצ"ל, שפהחEAR בספרים שרמ"ח מצות עשה מקדשות רמ"ח איברים ושת"ה מצות לא תעשה בנגד שס"ה גזירים (טור ח"א קע, ס), נמצאת כל מצוה בנגד אחד האברים. וכי אפשר להקדיש איבר אחד לגבוקה (שאפלו אם חסר איבר אחד, פסול הקרבן). לכן אין זה לומר אשר קידשנו במצוות פלונית, שפהחEAR שאיננו מקדשים אלא איבר זה בלבד. לכן מקבלים אנו על עצמנו להתקדש בכללות, ולקים עיטה מצוה זו בפרטות!
(הוראת משה ריש רוחא ברכה, דרישות לא ע"ב)

כָּל חַמִּירָא וְנָדְלָא בְּעַרְתָּה
(*א*)

כָּל חַמִּינָא וְשָׂאָר שְׁאָר
וְשָׁאָר בְּנָה

כָּל חַמִּירָא וְחַמִּינָא
"חַמִּירָא וְחַמִּינָא
העפה שתחמוץ וחט
מרן החותם סופר
ע"א). ב"י חטאה היא
חטאה ונגונת בנט
הפטיפות ריחוי כתף
בלוע בעפה הוא מז
וכזוב. וחתאה בחית
בשווה. רעל בן אוֹס
האדם שייעברו עלי
_nb ע"ב), "מצוות האָנָא
(תגלים קיט. קנא).

אָך עַל הָאָדָם
יְמִיחָה בְּלֹא עַסְק
כִּי הַפְּטָלָה מִבְיאָה
מְלָאָכָה מִשְׁכִּיחָה

ג' נוה גזעון עליון

רין ואורח חיים תשובות והנהגות

ושוב התעורורי שאפילו משמש תיבת "שה" ואומר "קיים המצוה כמו שכותב בחרורה" הלא משמעתו שקיימים מ"ע וואר לחושש לאיסור, ולכן שינוי ואני אומר וכותב בתורה וספרות, והינו של ספק זה תקנו חז"ל מצוה בזה"ז, אבל לא "כמו שנאמר" רושם שמדובר בזה"ז כמו שנאמר בתורה, ועייןתוס' ר"ה כה: (ד"ה ומנא) לעניין תיקיעות של סדר הברכות שתפקידו במצוות דרבנן זו אמא לא עוברין בכלל תוסיף, ועיין ברמב"ן על החוררת כשבודה מצוה יש בזה בכלל תוסיף כאשרו צוויי התורה. ועיין בדברינו בח"א סימן שי".

ועדיין צ"ב שמצינו שבחנוכה שינוי חז"ל מימי טוביים שאין בחנוכה איסור מלאכה, וגם בולבב שינוי דיבורית שני שהוא מודרבן שאל כשר, ובסתירות העומר חייבו בזה"ז כדורייתא ממש זכר למקדש ולא חשו שעכ"פ מיהיו כלל תוסיף, ואולי מהאי טעמא נהגו אז להקדים ולספרור בין השימושות, עייןתוס' במנחות ס"ו. ד"ה זכר למקדש, ואפשר שדיוקו לספור או דומecho עי"ז שאינו אלא דרבנן ומותר לספור קודם לילה.

ובמ"א ביארתי מה שאנו לא נהגוין לספור כל ימי הספירה ביום גם כן, רהטעם שמא אין בזה מצוה, וממילא יש בזה כלל תוסיף אם אין מכון על תנאי שיש בזה מצוה, ולאו כ"ע גמורי דיני תנאי. (ובמ"א דנתי שילפי התוס' התנ"ל דראי לספור כבר בchein השימושות דוקא שמעיל לכל הימים שספרור, ולידין מצחה חמימות ולכך מתחייביםليلת ומ"מ יש לספור מיד בלילה וצריך ליתור בזה, אבל משלו הרמב"ם לא נראה שכן).

ועוד נראה רבענוטח "וכותב בתורה" וגוי, נריה טובא, והוא עפ"יד הגרא"ח מבריסק זצ"ל שנתתקשה בדברי הרוז"ה סוף פסחים שפירש הטעם שאין אמורים שהחינו על ספירת העומר משום שאינו מודרבן, ועי"ז תהמה הגרא"ח שגם בדורבן מבריכין שהחינו, ואמר להסביר בדברי הגمرا"א במונחות (ס). שמן ימים ולא שבועות שזכר למקדש הוא, ותמונה שעכ"פ חוכה הוא מודרבן, וגם דרבנן ראוי למנות כען דאוריתא שבוציא ימים, ופירש הגרא"ח זצ"ל שיש מצוחות מהה"ת הם רק בזמנ המקדש, וחוז"ל הוסיף בזה המצוה, אבל בספירת העומר דתלי בזומר לא תיקנו שהמצוה תתקיים בזה"ז, אלא חייבו מצוה חדשה רקה בעירו בזה.

תשובות

שלחו, הכתוב מרוכב בתינוק בן שלוש שנים, יהי טם ערלים, שא"י לא להשיז ולא לדבר, ובשנה עביה יהי כל פריו קודש, שאכיו מקישו להורה, תלילים לד', שמהלך להקבאה וכו', וע"כ מסיים דבריא והעיקר כמ"ש בגמרא משוחhil לדבר וכו', האמור מנהגינו לענין תורה למזרו משיחתיל לדבר, כל לסייעני יהדות כפאות וכו' תלי בבן ג' שנים. צמעה שמעתי שרביבנו החוז"א זצ"ל אמר לא תקדים שהוא מזיך לזכרון הילך, אבל לא נתרור לי מקור השמואה ואmittotha.

למענה יש להסתפר ביום דוקא, אבל בארץ ישראל שרבים גוטעים למירון בספר, לאו יש בהכנתו בטימני יהדות בשמה ובריביט שן קידוש השם ברובים, וכן הקדוש הארי"ל נהג למסע למירון לגלח בנו בל"ג בעומר ולכן שאוני, טרף שמצויה חביבה בעיונה, כאן ברוב עם הדורת כל"ה והינו במירון בל"ג בעומר, ורבי שמעון גופא טמה ושמח, וכמובאר ב"עתורת זקנין" (קל"א בדרני שנון), ויש להוסיף האי שמחה לשמחה, ושומר מצה לא ירע דבר רע, لكن יש משפחות שמקידמי מגלחין שמה אף שאינו עיר בן ג' שנה, וכמנוגן הארץ"ל.

ולכן במירון שfid בסמוך לפניה ולאחריה יש נהוגין להסתפר שמה, ושמעתה שכן הורו כמה אדמור"ים, אבל בנידון שלפנינו בחו"ל העיר של אל להקדים לספר בל"ג בעומר, (אבל לאחר עד ל"ג בעומר או חזה"מ, בבא"ט ושב"ת סימן תקל"א סק"ז מתייר ע"ש). ויבקש ברכיה מת"ח וצדיקים שיזכה לגרלו להיות גדול בתורה וצדיק.

סימן רמן ←

שאלת: לשם ייחוד לפני פניו ספירת העומר. כמה פעמים עטורתי בענין הנהוגין לומר לפני פניו ספירת העומר "הרוני מוכן ומזמין לקיט מצוחה עשה של ספירת העומר", והלא לרוב הפסוקים הוא דרבנן, ואם כן עבר בבל וטסיף כשםכוון לדאוריתא ולמכובאר ברמ"ם ריש הלכות מרמים (פ"ב הל"ג) שאם אמר בשער עוף בחלב דאוריתא עופר בבל שמאידך שמייד כשיהי' בן ג' שלימוד התורה כדי שירגיל עצמו לזכור התנחותם פ' קדושים וערלה

ספר נהגו לומר בברכה כמו ד' ט' שהkowski הארי"ל גילה סוד ב- ז' בית הכנסת, ולכן הנהוגין ב- ז' דדים נהגו כן בכל מקום.

כלים אחד מברך כמו שנוהגין ב- ז' לכבר, ומיהו יש בו ב- ז' רז"ס זצ"ל הגאנב"ד דבריכך ב- ז' כל, ובחו"ל כמה מגודולי האיסט- ז' עד אף שנוהgo לגמרי כמנהג א- ז' גנו לקרוא בברכה).

ז' לאומר דבר חדש, הימי ב- ז' הלה וקנחו בו בית הכנסת כי ב- ז' אין שאינו קבוע לא תיקו, ייב- ז' לל שבת, אבל הפטוקים לא הר- ז' בתוי פירוש החוויכ להראות ב- ז' ויצא עחה משיעבוד מצרים, והה- ז' הנגיש בו החורות, והינו ב- ז' ב- ז' ומשמעות דרכיו שזו מ- ז' ז' עז על הרמ"ם שפרש דע- ז' צמו מה"ת, והוז"ל הם שהי- ז' כתות והסיבה, ונראה שאין היז- ז' כוסות דוקא שהחייב בזה ב- ז' דית בזה קיום המ"ע להרא- ז' צא מצרים. (וע"ע בודרינו ב- ז' ח"ז סימן קע"ט).

להקדים מקרה ג' שנים ערך- ז' אין מתחילם בטימני יהדות (א- ז' בת קדום, והינו תיכף כשמחה- ז' הגרא"ה ר"ס רמ"ה ס"ק י"כ ג' שמייד כשיהי' בן ג' שלימוד התורה כדי שירגיל עצמו לזכור התנחותם פ' קדושים וערלה

תשובות

אורחה חיים

זהגנחות

בعل ש"א צ"ל להחפפל מעירב קה"ה הוראה" מוכא שכך פסק גם הגהה ועכשו אמי דין ק"ז, אם הגהה: חוכה דרבנן זkidush לבנה מעירב קודם כיון דעתו בסדר דין כאן לבטל עריב במצותה כד' בציור שאינו אלא מיל' רחסיזה דאיין כן ולבטל מצות תירד ולין פצ'

סימן רמת'

זהירות בספירת העומר.
א) נראה להזכיר בספירת העומר שיאמר תיבת שבוע בקב' בשוא כמו שיש רגילים, הלווא הד'
שבוע, שעריך לומר בקמץ דזא, טובין, הלווא בק"ש הדין שדריך לה גראה שאין זה הלכה בק"ש בלבד שקרה, והוא הידור מצוה לבטא זה יאoli' הו' גם ביזוי לבטא באין' משמעות אחרת לגמרי, ומפורס ב' ב' שלא רק בק"ש אלא הוא ה' בכיבאים ובכתובים יש ליזהר כן, וזה ג' ב' במצות הבורה ית"ש לסת' סדרנאג לומר בקמץ בכתוי הנברן. יאoli' גם הוא בזוי מזו מה אמר תירד קודם, רב' יהודה אומר מחפפל של מוסף קודם שלו מצוה עוברות וכו' איתא ר' נתן בר טובי אל' מאן שנייה הלכה בכבי מדרשא, אל' ה' ר' יהונן אין אמר הילכה כרבי יהודה רצוי מחפפל אדם של מוסף ואח'כ' מחפפל של מנהה, אל' רב' יהונן אמרה אל' אין תנא מיניה ארבעים וימנין" ע"ש, ודברי הגמרא חמוהין. ראשית למה קאמר אין הלכה כרבי יהודה נימא הלכה כרבנן, ועוד מהו החיזוש כי' דתנא מיניה ארבעים וימנין והלווא חמיד יחיד ורכיב הלכה כרבנן ופשיטתה של הילכה כרבנן (עיין אור שמה פ"ג דתפה), ופירשו הගאנטס ה"ל ולא חידש כאן שהילכה כרבנן שווה פשיטה, אלא דאיפלו רב' יהודה לשיטתיה שהזמן עד שבע שעות מ"מ מקדים של מנהה אף שמאפסיד לגמרי מוסף והילכה תירד קודם, וזה תנא מיניה ארבעים וימנין.

ולפי זה פסק הש"א הלכה למעשה (מובא בספר קול דוד) כשהלא נאותה הלבנה עד הלילה האחרון של זמן קידוש לבנה, והלבנה נאותה קודם עריב, ושאלו פי' הגאון בעל "שאגת אריה" וצ"ל הייך לנဟג שעולאים להפסיד קידוש לבנה, והשיב גאון הגאנטס (מובא בספר משנת יעקב), שהחפפל בליל שבת ביהדות, שנגаг שלא ימתינו לו לק"ש, ובתחילה החפפל עליהם עכ"פ התפלה ואמר ק"ש ביהדות לאחריה, אבל שוב עליה ונסתפק ש' ק"ש תירד ובתפלת תירד, וחיב קודם ק"ש ואחר כך קידוש, ולא נ gag עוד כן, אלא החפפל הכל ביהדות נסרו. והדבר תמורה שבשביל תפלה בציור לא חש וביטול כדי לקיים דין תירד קודם, ואם כן כ"ש ספירה בציור שעיננה קלוש מאד ראוי לבטל כדי לקיים דין תירד קודם. ולע"ד נראה עיר יותר להחפפל מעירב קודם ספירה, והוראת רבינו החוז"א וצ"ל לא ברור כדי צורך. רק במקום שחושש שעול לשבוח כיון שאין גיגל בספרה כל השנה יספר עמהם ואח'כ' יחפפל כנעל'.

זכר למקדש, וכך לחדר מ"ד לא תיקנו בעין דאוריתא כלל ורק לזכור בulfilled, ושפיר אין שהחינו למצוות שיסודה רק לזכר. (וז"ב בollow ביטים ראשון ותורה"מ טו' ותורה' מגילה כ: ד"ה כל שמנקשו בנה), ולדבריו כר' למתקש וכשיכנה בית המקדש מתבטל, ומ"מ מברכים שהחינו בארכ' ישראל, וצ"ל דם"מ קשוrho לראשון בזה"ז וכברט כshall בתורה ועדין צ"ב).

ולפי זרכו הסביר שלכן אומרים אחורי ספירה בהז"י (עין טומ' מגילה כ: ד"ה כל שמנקשו בנה), ולדבריו א"ש שיסודה מצוה חדרה זכר, ודלא בשופר ולולב שאוותה המצוה תיקנו בזה"ז.

ולבדיו בספירת העומר בהז"י אין אלו מקיימים מדרבנן את המ"ע, אלא יסודה מצוה חדשה כדי לזכור חורבן בית המקדש, וא"כ באמרו כדי לקיים המצוה כמו שכחוב בתורה, איינו מדריך כלל, ובאמירתו וכתווב בתורה ג'כ' יצא מכל חשש, שאם המצואה בהז"י מהתורה כהרמב"ם משמעו רק לקיים המ"ע, ואם מדרבנן זכר למקדש, ודריך בתורה" ולבן חיקנו חז"ל זכר למקדש. ודריך.

סימן רמח

שאלה: בא מאוחר לעריב וסופרים ספירה מהו.

לכבודה הרין פשוט דעריב קודם שתירד ואין תירד הלווא תירד קודם, אבל מפסיד ספירה בציור, אבל עיר ספירה בציור לא מצינו ליה שורש, רק בקיצור של'ה ובכישושה ש"ט פ"ח מבואר שיש בזה עניין, אבל לא מצינו דאלים לדוחות דין תירד ואיינו תירד.

שוב מצאי בהנחות רבינו החוז"א שנרשמו על ידי הגאון רב' חיים קנייטסקי שליט"א "העירו שהתריד לספир ספירה עם הציור לפני ק"ש וברכותיה" ומשמע שבידון דין קאי ולא חיש לדין תירד וצ"ל כיון שאינו דומה מעתין העושין את המצואה לרובין העושין ומפסיד מעלה זאת, לא אמרין תירד ואיינו תירד שעיננה קידימה ולא להפסיד לגמרי מעלה עי"ז.

ומיהו במק"א הבהיר הנחתת הגר"ח מבריך וצ"ל

אוחזו מוקצת מיבן
טעריב מבועוד יובן
בערב שבת, ור' הילוי
השליח צבור בבי
משבע שבתות הו
ע"ב. וכן כתוב ב-
סימן ד'); מצאתה;
טמתנים לקדש;
ט"ט לספירה, ונא
(סימן הצד סק"א)
יעקב חלק ג' (ביב'
ערבית עד צאת
ובאמת שטבואר;
שםה שתירע הע;
יאשיה מצלי של
בכרכות (כו); א
שטואל מתפלל א
אדם של מוצאי ז
בזה בין תפלה לה;
בספר יוספ' אומץ א
אכן באמת שלא ר
שייחשו לה, ובפ'
הילחה של חנ' הח
הזהר, והם לובדי
קצר עד מאד בעיה
ונג' באכילה ישא
דף סח), יצא קה
בקין), ומתי ייעש
בבין השמשות, כי
כ; וכחותפות שב
לומר שמכין שה
מדרבנן, וכטוו טבו
לענין תמיות ארן
ליה ספריק אדרבן
ובאמת שבתות בטפה

הראשונים של הספירה, שעדיין לא הגיע לכלל שכוע, אבל לאחר מכן, אם אמר לך היום כך וכך, ולא סיים שם כך וכך שבאות ימים, לא יצא, וספר אחר
כך בברכה. ע"ש. וכן כתוב בספר שלמי צBOR (דף רצז ע"ג), שלפי דעת הגאון מהר"ש הילוי בתשובה (חלק אורח חיים סימן ה') שצורך לספור ימים ושבועות לעיוכנא, על כל פנים אם הגיע לסתום שבוע ולא השיב לחבירו אלא מספר הימים לא יצא, ורשאי להזרז ולספר בברכה. ע"ש. וכן דעת המשנה ברורה בכיוור הלכה (סימן תפט טעיף ה') בד"ה יספר בשאר הימים, שספרות הימים והשבועות בסיטום כל שבוע היא לעיוכנא. ע"ש. וכן פסק בש"ת שואל ונשאל חלק ג' (סימן מד). ע"ש. לפי זה כאן שאל מנה מספר הימים בדיק, לא יצא, וספר אחר כך ספירת העומר בברכה. ועל כל פנים יש בזה צורך המצויה, ולא גרע ממה שכתבו התוספות והרא"ש (סוכה לט) שאפילו נטל הלולב ומניינו קודם שיברך, רשיית עידין לברך עליין, טשומ שמצויה לנגען, אף על פי שאיננו מעכבר המצווה. וכן כתוב רביינו ורוחיה הילוי בעל המאור בפרק קמא דפסחים (ז:), ועוד. ועיין עוד בש"ת הגאון רבינו עקיבא איגר מהדורא תנינה (סימן יג).

ואכם"ל יותה.

כפיכם : הנוגנים לומר בנוסח "לשם יהוד" הפסוק "שבע שבתות תמיות תהינה", יכולם לאומרו גם בליל ט"ט לספירה, ואין למחות בזאת. ומכל מקום הויאל וספרת העומר בזמנ הזה רק מדרבנן, لكن נכוון להשmitt מהנוטח של "לשם יהוד" אמרית הפסוק הנ"ל, בכל הלילות של הספירה, וכי לומר הרי אנחנו באים לקיום מצות ספירת העומר לעשות נחת רוח ליוצרים וכו'. ולשומעים יنعم ועליהם תבוא ברכת טוב. ←

סימן ל

שאלת הכהנים, או שמא אפשר להקדים ולקדש מבועוד יום פדי להוציא מהול על הקודש ?

תשובה : הגאון רבוי אברהם הילוי הורוזין, אביו של השל"ה, בספר עמק ברכה (דף סט ע"ג) כתוב וזה לשונו: קיבלתי ממורי הגאון מהר"ש מלובליין שקיבל איש מפני הגאון רביינו יעקב פולאך זצ"ל, שלא לעשות קידוש על הocus בלילה הראשון של גג השבועות עד לאחר צאת הכהנים, מפני שבספירת העומר נאמר שבע שבתות תמיות תהינה, וכשהוא מקדש מבועוד יום הרי הוא מחסר אותו מוקצת מארבעים ותשעה ימי הספירה, שגג השבועות הוא לאחר הספירה, ואם כן כשמדובר על עצמו את החג מבועוד يوم ומהסדר

כ' עזאה למן קווינדזונג נ"ג (פרק ק' ה' גראוי פלויו) תלט מועד שלמי

פרק פד

מצוות ספירת העומר

אכילה קודם ספירת העומר

ברמ"א סי' תפ"ט טע"ר ד' כתוב: "בשנהו הזמן אסורין לאכול עד שיטפור, ואפלו התחילה לאכול פוטק וסופר. ובמשנ"ב ס"ק כ"ג כתוב: והסתיכמו האחוריים לפי מי דפסקין לעיל בס"י רלה להחמיר מחייב שעיה קודם הזמן, ה"ה הכא, יש לנו להחמיר שלא לאכול מחייב שעיה הסמור לספירה ולהלאה, אפלו אם כבר הקרים להתפלל. אך במקום שהמנוג שהמשמש קורא לספור ספיטה אין להחמיר בקדום זמנה.

ובכף החיים ס"ק ס"ג כתוב וכן אם ביקש מאחר שיזכרנו בהניע הזמן אין להחמיר קודם זמנה.

ולגבי אם הניע זמנה שלא מוזכר בפוסקים, נשאל רביינו האם מהני שומר שיזכרנו לטפור ספירת העומר, השיב, אכן סומכין זהה על שומר, ונוהgni להחמיר שלא לאכול משנהו זמן ספירת העומר, ואם אינו עומר להתפלל עתה ערבית ורוצה לאכול, יטפור קודם ערבית.¹

כשאומר "לשם יהוד" ועי"ז מאחר ספירה הציבור ←

הנוהג לומר נוסח "הנני מוכן ומזומן" וכו' לפני ספירת העומר, רשאי לאומרו גם אם אין העבר או מרים אותו, אף שיטים אמרתו לאחר ספירתם, ואני מפסיק בכך מעלה הספירה בעבור, כיון שהוא עכ"פ באותו מעמד.²

אמירת לקיים "מצוות עשה" בספירת העומר ←

מה שאומרים בנוסח זה "הנני מוכן ומזומן לקיים מ"ע של ספירת העומר", אף שלדעת השו"ע אין זה מה"ת בזמן זהה, אין זה חשש של בל תוסיפ, כי

1. רשות הרה"ג ר' יוסף שכש ליטיא: הליכות שלמה ח"א, תפילה פרק ט"ז סע"י ט"ז;
ועיין שמירת שכת בהלכתה פרק נ"ב הערכה נ"ב ובתיקונים ומלאים שם.
הנואן רב כי ולמן נהמיה גולדברג שליט"א כתוב לי: צריך עיון למה חמור ספירת העומר יותר מתפילה. ואולי תפילה דרבנן וספרת העומר עיקרו דאוריתא, וי"א שנם בזמן זהה הוא מן התורה. אכן א"ב ציריך לומר שرك לתפילה מותר בשומר ולא קריאת שם ואולי החמיר יותר בספרת העומר שיש יותר חשש שישבח, שאינו רגיל בו כל השנה.

2. הליכות שלמה ח"א, תפילה פרק ט"ז סע"פ י"ט.

שלו

תנאי במספרת העומר
במשנה ברורה סי' בלילה, יכול לומר לירדי חובה באמירה זו ספירת העומר, שהוא היום בעומר, קודם טהיר שלאנו מועע שיעשושים בערב ר'ה השומע ברכבת הספירה בש"ע הרב סי' ר' לצאת בספירה זו בענה אמר אחר ברן בספר בכיה"ש וכו' עמהם כלל אלא ' להוציאו וגם הוא ' בשיטpora בלילה שבספירה זו אין זה אני מתכוון שלא לפ"ז נמצע לא ברכבת תפילין וכי לבך, דשמא יצא לצאת יש לחוש ומהש"צ ברכבת הידאל"כ יש לחוש בעצמו ברכבת הלו בעה"ב מביך ברו

שאן תנאי מושע בקריאת שמע ומשמע שחולג שמצוינו בכתב בע"ב. 7. ועלחו לא יבול עמו קפ"א. בר"ה שחולק ספירת העומר

שם	פרק פד	מועד	שלמי	תט
----	--------	------	------	----

עיקר הכוונה היא שספר לשם קיום מצוה, והלשון "מצות עשה" יש לפרשו שפיר גם על מצות עשה דרבנן, ואם הוא מדרבנן כוונתו למ"ע דרבנן, ופשיטתא שאין עריכים לכיוון בשעת קיום המצוה אם הוא חייב מה"ת או מדרבנן. ומה שאומרים "כמו שכחוב בתורה", יש לפרשו דחכמים תקנו מצווה זו כמו שכחוב בתורה, משום זכר למקדרשי.

הנוטחות במספרת העומר - "לעומר" או "בעומר"
בשו"ע סי' תפ"ט סע"י א' כתוב: "ביום הראשון אומר היום ים אחר בעומר".
ובמשנ"ב ס"ק ח' כתוב וברוב פוסקים הנוטח "לעומר". וריבינו נהג לספור ב' פעמיים פעם "לעומר" ופעם שנייה "בעומר" אבל לא הוראה כן לאחרים.⁴

ספרת העומר בין השימושות

בשו"ע סי' תפ"ט סע"י ב' כתוב: והמדרקרים אינם ספרדים עד עצת הכוכבים, וכן ראוי לעשות.

ובמשנ"ב ס"ק ט"ז כתוב: ר"ל לכתילה, ומ"מ בודיעבד אם בירך בין השימושות יצא אבל בא"ר מפקק בזה ומצדר ונכוון שיחזור ויספור בצעת הכוכבים בלי ברכה.

ונשאל ריבינו בש"ץ המתפלל במנין שטיימו את תפילת ערבית בין השימושות איך יינהג במספרת העומר, השיב, דעתו הוא שהליך ציבור יטפור איתם ספירת העומר ויברך על הספירה. וירדק לספור אח"כ שניית בלבד ברכה דיש לחוש לשיטת האליה רבא⁵.

ספרת העומר כשותפלו ערבית מאוחר

נשאל ריבינו למי שהתפלל ערבית מאוחר וחושש שמא ישכח לספור ספירת העומר, האם יטפור ברכבה קודם שותפלו ערבית, או לא? השיב ריבינו בעזה אחרת: שיטpora מיד בתחילת הלילה בלבד ברכה, ויתנה שם ישכח אח"כ לספור תהא ספירה זו למצוה ואט לא לא תעללה לו למצוה כלל, ושוב יטפור אחר תפילת ערבית עם הצבור ברכבה (וכמובן בא"ר בס"י תפ"ט לעניין מי שותפלו מבועד יום).⁶

3. ס' רני פסח - שכונות, הוצאה דגל ירושלים, בדיון ספירת העומר סע"י י'ג, הלכות שלמה שם בדבר הלכהאות מ"ד.

4. רשימות הגיר אליעזר טורק שליט"א; רשימות הרה"ג ר' יהיאל יעקב ארנטורי שליט"א.

5. ועלחו לא יבול עמו קפ"א; רשימות הרה"ג ר' יוסף שוכן שליט"א.

6. הלכות שלמה ח'א, תפילה פרק ט"ז בארכחות הלכה העריה 90. הנanon רב כי זלמן נחימה גולדברג שליט"א כתוב: שבספר עונג יוזט או"ח סי' ג' חולק וסובר

חכמים דווין הכלולים וא"כ אין להם שייכות זה לזה ואין סותרים זה לזו ע"כ ועיין שם שמכיא בשם מר אביו הנחה ק' בעל דרכי תשובה זי"ע שאין סותר דבר זה למ"ש הבי' בשם הפטוקים שפה"ע רק דרבנן כיון דזה שהוא רק דרבנן חינו בעת בגלות דיליכא העומר ולא קרבען מנהת חדשה אבל אנו מהבים לביית משה צדקינו ב"ב כל יומא זטני' גם אמצע ימי הספירה ונמצא שהיה' טאו והלאה הספירה דאוריתא ומלה שפה'רו קודם חגאלה יצטרפו לטובח להיות תמיות המ"ט ימים ע"כ אנו עושים עפי' סוד התקון של ספרה"ע (نم עתה) לבחי' דאוריתא כדי שיהי' חי לאצטרופי אם יבנה כיהם'ק. ע"כ. ומכיא עוד שטעם טמנדי אמת ומגולי תלמידי הגה'ק בעל דברי חיים זי"ע מצאנו אם כי נהג במנגן רבותיו וצ"ל לסתור אחר הפרדר עכ"ז ביצאת לאורה ונחפשם במדינתנו חס' נהר שלום הנ"ל והגיעו לארה עיניו הקדושים אז הניד בפה קדשו כי לו לא שנגן הוא אך זה כביר עפי' מנהג רבותיו הקדושים וגם שהגיע כבר לעת זקנתו וקשה לו לשנות דרכו ומנהנו (אבל לו לא את) חי' מתחילה לסתור אחר תפלה ערבית בדברי הנהר שלום עכ"ה בות. תרכת. ←

אוצר החכמה ←

שמענו כי אמר בלחישה וסיים בקול (א) והקרבתם מנהה הדשה לה' (ולא אמר יהי געם וגנו) ברוך וכו' (ב) היום יוס אחד (ג) לעומר וכן

תרכת. (א) עיין בלקוטי מהרי'ח' שמכיא מעין תפלה تحتה כי מה שיריך מנהה תרשיה דהיא מצוחה אחרת ולא שייכה למצוחות ספרה והביא לתרע' דרבנן כדי שלא לסויים באמצעות פסוק. ולענ"ד דאיין ציריך וזה דעתם מציינו רטיים בדור' תפלה באמצעות הפטוק ועיין בספרי מסכת לכל המחות ח'ג סי' נ"ג טיע' ז' אדריכות בזוז מדברי כל הפטוקים רק נ"ל שהטוקים פשוט ביזן שמחהילין הנני מוכן ומוטמן לקיים מצוחה עשה של ספרה"ע וכיו"ל דרבנן זהה ספרה"ע דרבנן אך יעוז הש' ז' וקריבו עוד על שבועות המנחה חדשיה'י למטרע והספרה"ע דאוריתא (עיין לעיל בס' הקדום) ואנו עושים הכנה לזה וטחים לביא משיח צדקינו בכל יום באמונה י"ג עקרים ואומרים שפир הנהר מוכן ומוטמן לקיים מצוחה עשה (שאני מהבה שחי' מצוחה עשה דאוריתא) ובאייה אוטן יהי' ואת (ע"ז) והקרבתם מנהה חדש לה'.

(ב) בן הוא נסח הטור והש' ז' והלבוש (בטי' חפ"ט) והכל בו "ח'יום" וכ"כ הטו'ז' ומג'א שיאמר היום ולא שהיום דמשמע שהוא נינת טעם אך החס יעקב כתוב רנס כי שאומר שהיום לא משתבש ויש לו לסיכון על הרוקח והתניא ומחרי' ז' והוא נתינת הטעם על מה דמברכין עכשו על ספרה"ע לפי שהיום היא כד וכו'.

(ג) הטור והמחבר אינו מזכיר כלל תיבת עומר וחכ'ז'ו בשם הרשב'א כתוב שאין חילוק בין מוציאר או לא רק יותר ראוי להוציאו וכ"כ בלבוש וכ"ה בס' הפרדס'ס והנה גוסח הרמ'א בעומר וכו' דעת הטו'ז' לומר בעומר בכ"ה וזה שכך מנהגנו אך עיין יעקב ובכל בו סי' נ"ח ובאורחות חיים ובתשי' הרשב'א סי' קכ' ז' והר' ז' בסוף פסחים והתניא בס' נ' לעומר כלל' ז' וכ"כ החל'ה ועיין בשער'ת שהחזק בנוסח לעומר כלל' ז' והעיר שכן המנהג במדינתנו והוא עט האר' ז' עי' ע"ש.